

ABSTRAKT

Práce se zaměřuje na italský dvorský tanec 15. století, který patřil v celé renesanční Evropě k bytostným projevům rodící se aristokratické společnosti. Vychází z důkladného prozkoumání originálních spisů tanečních mistrů Domenica da Piacenza, Antonia Cornazana a Guglielma Ebra/Giovanniho Ambrosia a přináší doposud nezveřejněné překlady jejich významných částí do češtiny. Text směřuje od obecných otázek (kde a při jakých příležitostech se tančilo, taneční vzdělání a postava tanečního mistra, funkce tance v dané historické epoše, intelektuální a filosofický rámec prvních tanečních traktátů) ke konkrétnímu zkoumání jednotlivých prvků dobové taneční teorie a popisu praktických aspektů realizace tanečních choreografií (základní kroky a pohyby, figury, prostorová forma tanců ad.). Součástí práce je i rekonstrukce jedné z nich. Jistým „exkurzem“ do příbuzných oborů i mladších epoch jsou pak kapitoly věnované estetice pohybu (požadavky na správné držení těla, pozici hlavy, výraz tváře, gesta rukou ad.) a dobové etiketě (respektování společenské hierarchie v tanci i mimo něj, projevy úcty a vzájemné pozdravy, princip vyzývání k tanci, jeho odmítnutí, pravidla pro odchod po tanci i z taneční slavnosti, správné vystupování na plese mimo tanec – způsoby patřičného sezení, stání či společenské konverzace).

I přes složité estetické normy a přísná pravidla etikety v 2. polovině 15. století již lze hovořit o „individualizaci“ tanečního projevu, osobním přínosu interpreta a možnostech improvizace v tanci. V rámci tančení docházelo také k určitému „vyrovnávání“ stupňů společenského žebříčku a dosažení až nečekané rovnoprávnosti mezi muži a ženami. O tom svědčí nejen kvantita a charakter tanečních příležitostí, ale například i posuzování tanečních kvalit a ambice na provedení daných choreografií, které měly na své interprety obdobně náročné požadavky.